

ธรรมะ คือ สภาวะเหนือโลก....

นำเสนอเมื่อ : 25 มี.ค. 2552

ธรรมะ” คือ สภาวะเหนือโลก ที่เป็น “อมตะ” (การดำรงอยู่ตลอดไปของคุณงามความดี) “สุขัง” (การคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงของคุณงามความดี) และ “อิตตา” (การดำรงอยู่ใต้อองของคุณงามความดี)
ส่วน “ธรรมะ” ตามความหมาย “ใหม่” นั้นถึงถึง “กรรม” (ผลที่เป็นไปตามเหตุ) และ “ปัจจุสมุปบาท” (สิ่งที่อาศัยกันเกิดขึ้น) ซึ่งเป็นแนวคิดของกลุ่ม “อุเทนนิยม” โดยพิจารณาจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต ต่อไปนี้ คือ ขอฟัสสูงน

1. คำว่า “กรรม” ตรงกับภาษาบาลี คือ “กัมม” ประกอบด้วยคำ 2 คำ คือ ก + มุม
1.1 “ก” (ka) มีความหมายว่า ริเริ่ม, แต่งขึ้น, ปฐมขึ้น, ทำขึ้น, สร้างขึ้น ฯลฯ
1.2 “มุม” (mum) แปลว่า แม่, ให้งำเหนิด, บอเกิด, ปฐมตัว, เจียบ ฯลฯ เป็นรากของคำว่า “Mummy” กับ “Mother” และถูกใช้ในความหมายอื่น เช่น ชอบ, ดี, ถูกต้อง ฯลฯ โดยพระโคตมพระพุทธเจ้าได้นำคำว่า “มุม” ไปสร้างคำใหม่ เรียกว่า “มรรคมีองค์ 8” เช่น

(1) ส+มุม+ทัญญู = สัมมาทัญญู
ชาวพุทธจะแปลว่า “มีความเห็นในทางที่ถูกต้อง” หรือ “ความเห็นชอบ”
แต่นักเทวนิยมจะแปลว่า “มีความเห็นตามแนวทางของผู้ให้งำเหนิด”
(2) ส+มุม+สังกัปปะ = สัมมาสังกัปปะ
ชาวพุทธจะแปลว่า “มีความคิดในทางที่ถูกต้อง” หรือ “ความคิดชอบ”
แต่นักเทวนิยมจะแปลว่า “มีความคิดตามแนวทางของผู้ให้งำเหนิด”
(3) ส+มุม+วาจา = สัมมาวาจา
ชาวพุทธจะแปลว่า “มีการพูดในทางที่ถูกต้อง” หรือ “การพูดชอบ”
แต่นักเทวนิยมจะแปลว่า “มีการพูดตามแนวทางของผู้ให้งำเหนิด”
(4) ส+มุม+กัมมันตะ = สัมมากัมมันตะ
ชาวพุทธจะแปลว่า “มีการกระทำในทางที่ถูกต้อง” หรือ “กระทำชอบ”
แต่นักเทวนิยมจะแปลว่า “มีการกระทำตามแนวทางของผู้ให้งำเหนิด” (5) ส+มุม+อาชีวะ = สัมมาอาชีวะ

ชาวพุทธจะแปลว่า “มีการเลี้ยงชีพในทางที่ถูกต้อง” หรือ “เลี้ยงชีพชอบ”
แต่นักเทวนิยมจะแปลว่า “มีการเลี้ยงชีพตามแนวทางของผู้ให้งำเหนิด”
(6) ส+มุม+วายามะ = สัมมาวายามะ
ชาวพุทธจะแปลว่า “มีความเพียรในทางที่ถูกต้อง” หรือ “ความเพียรชอบ”
แต่นักเทวนิยมจะแปลว่า “มีความเพียรตามแนวทางของผู้ให้งำเหนิด”

(7) ส+มุม+สติ = สัมมาสติ
ชาวพุทธจะแปลว่า “มีการระลึกในทางที่ถูกต้อง” หรือ “การระลึกชอบ”
แต่นักเทวนิยมจะแปลว่า “มีการระลึกตามแนวทางของผู้ให้งำเหนิด”
(8) ส+มุม+สมาธิ = สัมมาสมาธิ
ชาวพุทธจะแปลว่า “มีความตั้งใจมั่นในทางที่ถูกต้อง” หรือ “สมาธิชอบ”
แต่นักเทวนิยมจะแปลว่า “มีความตั้งใจมั่นตามแนวทางของผู้ให้งำเหนิด”

เมื่อนำคำทั้ง 2 มาสมาสกันเข้าเป็น “กัมม” หมายถึง การเกิดผลของผู้สร้าง, ผลที่เป็นไปตามเหตุ, การกระทำตามผู้ให้งำเหนิด, การเคลื่อนไหวตามผู้ให้งำเหนิด, การยืนหยัดตามผู้ให้งำเหนิด, การรับรองตามผู้ให้งำเหนิด ฯลฯ และถูกนำไปใช้ในความหมายอื่น เช่น บาบ, โขคราย, ความเดือดร้อน โดย “กัมม” นั้นไม่ได้เหนที่ “ธรรมะ” (สภาวะของสิ่งที่เป็นเหตุ, คุณงามความดี “ดั้งเดิม” ที่ติดตัวมาพร้อมกัมนุษย์เกิด) แต่เหนที่ “ธรรมชาติ” (สภาวะของสิ่งที่เป็นเหตุ-เป็นผล, กรรมดี-กรรมชั่วที่มนุษย์ทำขึ้น “ใหม่” ในโลกนี้) หมายความว่า, “กัมม” นั้นไม่ได้เหนที่ “อสังขตะ” (สิ่งที่ไม่มีการปรุงแต่ง ดำรงอยู่ใต้ออง เช่น ธรรมะ) แต่มุ่งเหนที่ “สังขตะ” (“กรรม” ที่ถูกปรุงแต่งด้วย “ธรรมะ” ฯลฯ) เช่น ถาหาก “ธรรมะ” ดำรงอยู่ “ใน” ธรรมชาติ “สภาวะธรรม” นั้นจะถูกเรียกว่า “โลกธรรม” แต่หาก “ธรรมะ” ดำรงอยู่ “เหนือ” ธรรมชาติ “สภาวะธรรม” นั้นก็จะถูกเรียกว่า “โลกุตระธรรม”

2. คำว่า “กรรม” ตรงกับภาษาสันสกฤต คือ “กรรม” ประกอบด้วย 2 คำ คือ กร + รุม
2.1 “กร” (dhara) มีความหมายว่า ผู้ริเริ่ม, ผู้แต่งขึ้น, ผู้ปฐมขึ้น, การกระทำ, การเคลื่อนไหว ฯลฯ
2.2 “รุม” (rum) แปลว่า ผิดธรรมดา, ไม่รู้จัก ฯลฯ เป็นรากของคำว่า “รุม” กับ “รุม” แปลว่า

หน้าบ้นเท็งใจ, นาสนุญ, นารัก, นาสบาย, นาสม, นาทังใจ, นายนดี, งาม ฯลฯ
เมื่อนำคำทั้ง 2 มาสมาสกันเป็น “กรรม” หมายถึง พฤติกรรมเฉพาะบุคคล, ความบ้นเท็งใจที่ถูกปรุงแต่งขึ้น, ความสุขที่ถูกปรุงแต่งขึ้น, ความสบาย ที่ถูกปรุงแต่งขึ้น, ความสำราญที่ถูกปรุงแต่งขึ้น, ความงามที่ถูกปรุงแต่งขึ้น ฯลฯ โดย “กรรม” นั้นไม่ได้เหนที่ “ธรรม” (ความบริสุทธิ์ ความเป็นหนึ่งของคุณงามความดี) แต่มุ่งเหนที่ “ทุกรกรรม” (การเกิดของกรรม-การดับของกรรม, สายเกิดของทุกข-สายดับของทุกข) หมายความว่า “กรรม” นั้นไม่ได้เหนที่ “อิตตา” (การดำรงอยู่ของคุณงามความดีตลอดไป ไม่มีการเสื่อมสูญ) แต่เหนที่ “อนิตตา” (การปฏิบัติส่วนตัวที่จิตสร้างขึ้น) เพราะฉะนั้น จึงมีแต่ “พฤติกรรม” แทนที่ “เกิด” และก็มีแต่ “พฤติกรรม” แทนที่ “นิพพาน” (การดับรอบของจิต, อิศราภาพทางจิต) ด้วยเหตุนี้ การเขาถึง “นิพพาน” จึงไม่ใช่การดับ “จิต”

